

Homília počas svätej omši pri otvorení Národného stretnutia mládeže Konkatedrála Sedembolestnej Panny Márie, Poprad 31.7.2026

Milí spolubratia otcovia arcibiskupi a biskupi, spolubratia kňazi a diakoni, rehoľníci a rehoľnice, drahí bratia a sestry, ale predovšetkým vy, milí mladí priatelia, som veľmi šťastný, že vás dnes večer môžeme privítať v Poprade. Keď sa na vás pozerám, vidím tváre plné radosti, očakávania, ale možno aj otázok. Niektorí ste sem prišli s veľkou vierou. Iní zo zvedavosti. Niektorí prišli preto, že ho zavolali priatelia. A možno je tu aj niekto, kto si v duchu hovorí: „Ani neviem, prečo som vlastne prišiel.“ Ja si však myslím, že viem prečo. Sme tu, lebo nás na toto stretnutie pozval Ježiš.

Je krásne, že Národné stretnutie mládeže otvárame evanjeliom o Lazárovi. Nie je to príbeh o dávnom zázraku. Je to príbeh o človeku. O človeku, ktorého Ježiš miloval. A je to príbeh, do ktorého môže dnes večer vstúpiť každý z nás. Keď som sa pripravoval na túto homíliu, jedna otázka mi nedala pokoj. Ved' Ježiš už predtým uzdravoval ľudí aj na diaľku. Kráľovskému úradníkovi uzdravil syna jediným slovom. Stotník prosil: „Pane, povedz iba slovo a môj sluha ozdravie.“ A Ježiš to urobil nadiaľku. Podobne vypočul prosbu ženy – Kanaančanky, ktorá prosila o uzdravenie svojej dcery. Uzdravil ju nadiaľku. Prečo teda tentoraz nekoná rovnako? Prečo neuzdraví Lazára na diaľku? Prečo sa vydá na cestu do Betánie? Prečo ide až k hrobu? Akoby Marta hovoril: „Ukáž mi miesto, ktoré najviac bolí. Nechcem iba počuť o tvojej bolesti. Chcem vstúpiť priamo do nej.“ **Milí priatelia, Boh nerieši náš život na diaľku.** Boh prichádza tam, kde sme my. Nezostáva bezpečne ďaleko od našich problémov. Nečaká, kým sa dáme dokopy. Nehovorí: „Keď budeš lepší, potom prídem.“ Ježiš prichádza až k miestu bolesti. Prichádza až k hrobu. A keď sa pýta: „Kde ste ho položili?“, nepýta sa preto, že by nevedel, kde je Lazár. Pýta sa preto, že chce, aby ho Marta priviedla na miesto svojej bolesti. Akoby jej hovoril: „Neposielaj mi iba správu o svojom trápení. Dovoľ mi vstúpiť doň.“ Pán Ježiš chce niečo podobné urobiť aj počas týchto troch dní v Poprade. Možno sa ťa pýta iba jedno: „Kde je miesto, ktoré ťa najviac bolí? Dovoľíš mi prísť až tam?“ Prichádza aj tam, kam by si ty najradšej nikoho nepustil. K tvojmu strachu. K tvojej bolesti. K tvojej samote. K tvojim otázkam. K tvojim pádom. Nepozera sa na tvoj život z bezpečnej vzdialenosti. Stojí pri tebe. Milí mladí, Ježiš neprišiel skontrolovať, akí sme dobrí kresťania. Neprišiel spočítať vaše modlitby. Neprišiel merať vašu dokonalosť. Prišiel, lebo je Emanuel. Boh s nami. A potom prichádza okamih, ktorý ma vždy dojme. **Ježiš vie, že o chvíľu Lazára vzkriesi. A predsa plače. To znamená, že Boh nikdy nezľahčuje ľudskú bolesť. Nepovie: „To prejde.“ Nepovie: „Ved' sa usmej.“ Najprv plače s človekom. A až potom premieňa jeho život. Takto miluje Boh.**

A potom zaznie veta, ktorá mení dejiny. „Lazár, pod' von!“ Keď som sa pripravoval na túto homíliu, spomenul som si na román Michaila Fjodoroviča Dostojevského

román *Zločin a trest*. Jeden s zvrchlov literárnej tvorby 19. storočia, ktorý rieši otázku, čo robí vina s ľudským svedomím a či je možné odpustenie a nový začiatok. Je v ňom jedna scéna, ktorá ma vždy hlboko zasiahne. Raskol'nikov, človek poznačený ťažkým zločinom, neprichádza za Soňou hľadať ospravedlnenie ani vysvetlenie. Prosí ju iba o jedno: „Prečítaj mi evanjelium o vzkriesení Lazára.“ Prečo práve tento príbeh? Myslím si, že preto, lebo v hĺbke svojho srdca netúži iba po odpustení. Túži po novom živote. Túži uveriť, že aj človek, ktorý si myslí, že všetko pokazil, môže znovu vstať. A presne to prináša Kristus. On neprišiel iba odpustiť naše hriechy. Prišiel vzkriesiť človeka. Prišiel povedať každému z nás: „Aj tvoj život môže začať odznova.“

Všimli ste si? Ježiš nepovie: „Mŕtvy, pod' von!“ Povie: „Lazár!“ Vysloví meno. V Biblii meno nie je iba označenie. Meno znamená, že si jedinečný, poznaný a milovaný. Dnešný svet nás často redukuje na čísla, výkony, fotografie, či prezývky. Niekedy nás dokonca označí našimi zlyhaniami. Ježiš nič z toho nerobí. On vysloví tvoje meno. Pre svet môžeš byť jedným z miliónov. Pre Krista nie si nikdy anonym. Pozná tvoje meno. A práve preto ťa môže zavolať k životu. Možno si počas života počul o sebe všeličo. Možno si už počul veľa hlasov, ktoré ti hovorili: „Nie si dosť dobrý. Nezvládneš to. Nemáš hodnotu.“ Dnes večer však zaznieva iný hlas. Hlas, ktorý vyslovuje tvoje meno. A potom povie: „Pod' von.“ Vyjdi zo strachu. Vyjdi z presvedčenia, že na všetko musíš byť sám. Vyjdi zo svojho hriechu. Vyjdi zo svojej rezignácie. Vyjdi do života, ktorý ti chcem darovať. Lazár vyšiel.

A tu by sa príbeh mohol skončiť. Lazár vyšiel z hrobu. Zázrak sa stal. Ale Ján pokračuje ďalej. A práve v tom je ukrytá ďalšia veľká pravda. Lazár vyšiel živý, ale stále zviazaný pohrebnými plachtami. Je živý, ale ešte nie celkom slobodný. Ježiš mohol jediným slovom odstrániť aj tie plachty. Neurobil to. Obrátil sa na ľudí okolo seba a povedal: „Rozviažte ho a nechajte ho chodiť.“ Akoby povedal: „Ja dávam život. Ale vy si navzájom pomáhajte žiť.“ **To je Cirkev. Nie miesto, kde sa ukazuje prstom. Nie miesto, kde sa človek bojí priznať svoje slabosti. Cirkev je rodina, v ktorej si navzájom pomáhame rozväzovať uzly strachu, samoty, závislostí, sklamaní a beznádeje. Možno práve preto si prišiel do Popradu.** Možno ťa Ježiš priviedol preto, aby ťa niekto rozviazal. Možno zaznie v tichu adorácie. Možno vo sviatosti zmierenia. Možno v rozhovore s priateľom. Možno práve teraz. Sme tu, aby sme sa aj my naučili rozväzovať druhých. Možno si tu, lebo prostredníctvom teba Ježiš chce rozviazať niekoho iného. Teraz potrebuješ počuť toto slovo. Cirkev má byť miestom, kde sa navzájom rozväzujeme. Rozväzujeme uzly strachu, samoty, závislostí, sklamaní, pocitu,

že na všetko musíme zostať sami. Pomáhajme si navzájom budovať Cirkev, ktorá rozväzuje uzly. Chceme takúto a budujme takúto Cirkev na Slovensku.

Vzývajte dnes Božiu Matku, ktorú voláme „tá, ktorá rozväzuje uzly“. Ježišova Matka ti pomáha rozviazať hriech, zranenia, životné komplikácie a to tým, že ťa privádza ku Kristovi.

Drahí mladí, počas týchto dní nemusíte urobiť sto veľkých rozhodnutí. Skúste urobiť jedno jediné. Ak počas Národného stretnutia mládeže začujete Kristov hlas, ktorý vysloví vaše meno, neodkladajte odpoveď. Lazár nezačal s Ježišom diskutovať. Nepovedal: „Možno zajtra.“ Nepovedal: „Ešte nie som pripravený.“ Keď Ježiš povedal: „Pod' von,“ jednoducho vyšiel.

Zo srdca vám prajem, aby ste do hĺbky zažili, že Kristus pozná tvoje meno, nebojí sa tvojich rán, vstupuje až k miestu tvojej bolesti a volá ťa do života. A keď ťa zavolá, nezostaň stáť. Vyjdi. Lebo tam, kde je Kristus, tam sa vždy začína nový život. Amen.